

törekvéseken barbár módon keresztül taposva, egyéni tömjenezéssel olyan álláspontot akar kivívni magának, mely Ázsiában fennállhat, de a mi viszonyaink mellett csak oly beteges elbizakodottság szülte, melyre csakis szánakozással lehet tekinteni.

Az új esztendő küszöbén a multról elmélkedve, azon erős meggyőződésünknek adunk kifejezést, hogy az új év okvetlenül meghozza társadalmi életünkben a jétékony változást, melynek a józan ész törvénye szerint be is kell következni, mert a millennium tőlünk is — ha a magyar nemzet fiai vagyunk — munkát kíván, melyet csakis egyetértő bizalommal, önzetlen törekvésekkel lehet megkezdeni és dicsőséggel befejezni.

Szálljon az egyetértés varázshatalma társadalmi életünk bomlásnak indult lelkébe; lépünk egy célért, egy eszméért, egy erővel: a **munka erejével** sorompóba s mutassuk meg, hogy nemcsak tenni akarunk, de teszünk is abban az arányban, melyben erőnk megengedi és feltételezi.

Most pedig egy szebb jövő reményében, nem a divó szokásnak, hanem a szívből jött őszinte érzelmeknek hódolva, kívánunk mindenkinek:

Boldog új évet!

WAGNER GYULA

† 1895. december 27.

A budapest-szent-lőrinczi h. é. vasut üzletigazgatója, Wagner Gyula, december hó 27 én az esti órákban váratlanul hirtelen elhunyt; az utcán Budapesten összeesett s a halál azonnal be is állott. Halálát szívizélhűdés okozta.

Wagner Gyula közönségünk előtt igen ismeretes egyén volt, a mennyiben a vasut fennállása óta közöttünk élt; egyedül neki köszönhető vasutunk létesítése s bár azelőtt többen kaptak koncessziót e vasutra, senki sem mert belevágni az akkor még nagyon kezdetleges állapotban levő községben annak kiépítésébe, ő nem riadt vissza, megszerezte saját nevére a koncessziót, ki is építette, mivel abból, mint jól számító ember, nagy jövedelmet remélt, a mi különben be is következett.

A vasut és a közönség az ő vezetése alatt ugyszólván mindig ellenlábás volt; tagadhatatlan, hogy a közönség jogos kívánságai mindenkor figyelmen kívül hagyattak, sőt egy ízben az előterjesztett memorandum eredménye az lett, hogy a vasuti díjak fölemeltettek, a mi miatt a közönség méltán megbotránkozott; segíteni azonban nem lehetett, ő volt a föltétlen rendelkező. Épp ezért nem igen volt kedvelt egyén közönségünk előtt.

Ha azonban a vasut létesítése, annak fejlesztése körül kifejtett vasszorgalmu munkásságát tekintjük, elismeréssel kell adoznunk az elhunytnak, mert e vasut nélkül sem Kispeszt, sem Szent-Lőrincz nem volna így előrehaladott, viszont azonban, ha nagyobb kedvezményeket nyújtott volna az utazó-közönségnek, mindkét község sokkal előbbre volna.

Eletrajzi adataiból — bár az öreg ur igen tartózkodó ember volt — a következőket tuduk meg: Bécsben született 1835-ben előkelő hivatali állású szülőktől és tanulmányait is ott végezte, mely után a bécsi helytartóságnál kezdte hivatali pályáját. Itt nem soká maradt csakhamar ott hagyta állását és a vasuti szakmára lépett, elfoglalván az osztrák államvasutnál kisebbrendű hivatali állást.

Vasuti tanulmányai elsajátítása után Magyarországra jött és itt szervezte a kőrosvölgyi vasutat. Ez után a szamosvölgyi vasúthoz ment at, hol fölívte föellenőrségig s mint ilyen, évek múltán nyugdíjaztatta magát.

Mint maganzó hosszabb ideig Aradon élt és később a fővárosba jött fel. Itt megszerezte saját nevére a budapest-szent-lőrinczi vasut koncesszióját és azt ki is építette.

Boldog emléktű Baross miniszternek igen bizalmas embere volt, agyannyira, hogy a föl-

állított vasuti tisztképző tanfolyam egyik felügyelőjének nevezte ki, mely állásban egész haláláig megmaradt; még a halála előtti napon is jelen volt egy vizsgálaton.

A magyar állampolgárságot régebben szerzte meg és róla igazán elmondhatni, hogy jó magyar hazafi volt, dacára bécsi születésének. A magyar nyelvet oly korrekten, oly tisztán beszélte, hogy senki sem mondta volna német származásának.

* * *

Temetése december 29-én volt a budapesti központi temető halottas házából. A temetést maga a vasuti részvénytársaság igazgatósága rendezte, igen díszesen. Bár a temetésen sokan voltak jelen, mégis nagy feltűnést keltett, hogy közönségünk részéről senki sem jelent meg, a mi elég figyelmetlenség volt.

Haláláról a következő gyászjelentést kaptuk:

A szent-lőrinczi helyi érdekű vasut igazgatósága szomorodottan tudatja, hogy üzleti igazgatója: Wagner Gyula ur, a szamosvölgyi vasut nyugalmazott forgalmi főnöke, f. évi december hó 27-én, tevékeny életének 60-ik évében jobblétre szenderült. A boldogult földi maradványait f. hó 30-án délután 3 órakor a kerepesi temető halottas csarnokában fogjuk a róm. kath. egyház szertartásai szerint az ottani sírkertben örök nyugalma helyére kísérni. Az engesztelő szent mise pedig folyó hó 31-én reggeli 9 órakor fog a ferenczvárosi plébániatemplomban a Mindenhatónak bemutatni. Budapest, 1895. december 29-én. Áldás, béke hamvaira!

LEVELEZÉS.

Szent-Lőrincz, (Cséry-major), 1895. decz. 23.

Tekintetes szerkesztő ur.

Legyen szabad a «Kispesti Hirlap» 19-ik számában megjelent vezércikknek egyik részéhez némi helyreigazítással járulnom s kérem t. szerkesztő urat, hogy olvasó közönségünk tájékoztatása végett ezen, az igazságnak megfelelő észrevételnek lapjában helyt adni sziveskedjék. A cikk írójával mindenben egyetértek s helyeslem hazafias felhívását és csupán azon részhez kívánok helyreigazítást fűzni, mely a történelmi nevezetességű Gloriettet tárgyalja. Tény az, hogy ezen Gloriettet néhai Grassalkovich herczeg emeltette a három császár találkozásának emlékére, az is igaz, hogy az bizony kissé elhagyatott állapotban van s én csak annak kívánok kifejezést adni, hogy a Gloriette — ámbár közvetlen a majorunk mellett áll, — nem Cséry Lajos tulajdona és mikénti állapotát tulajdonosainak köszönheti; de hogy a Cséry-féle major összes épületei jó állapotban vannak és a tulajdonos által példásan gondoztatnak.

Kiváló tisztelettel
Göttmann Károly.

Kossuthfalva, 1895 decz. 26.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Van szerencsém a kossuthfalvai Sz.-József temetkezési egyletnek e hó 26 án tartott évi zárszámadásának üléséről tudósítani:

Az egyletnek 3 drb. takarékkönyvi kimutatás szerint vagyona van 1174 frt — kr. készpénz a pénztárosnál 34 * 92 *

Összesen: 1208 frt 92 kr.

Az egylet berendezése leltár szerint 400 frt — kr.

Összes vagyon 1608 frt 92 kr.

Rendkívüli tagja van	I
férfi	80
női	68

Összesen van tehát 149 tagja.

Az évi számadás megvizsgálására a gyűlésből két ellenőr választott és pedig Sröder Artur, az erzsébetfalvi Szilágyi hadastyán egylet titkárja és Szaniszló József Budapest fővárosi hivatalnok, kik az évi számadásokat keresztül vizsgálván, jónak és rendesnek találták; így tehát a múlt évi elnökségnek köszönetet mondtak faradtságáért.

E után a választás következett. Megválasztottak: tiszteletbeli elnöknek Nuohofer Károly, 1-ső elnöknek Szalacs Mátyás, 2-ik elnöknek Bohanek Román, pénztárnoknak Reigl Ferencz, titkárnak Pilsner György, egyleti zászlóvivőnek Giszter Pál; választmányi tagoknak: Winkler Marton, Dinzbach Sándor, Kreisz Mihály, Schuberth József, Horcher Ignác, Szaniszló István, Waltner Ferencz, Mentl Janos, Giszter Pál, Nau István, Bruda Károly, Mayer József, Károlyi

Ferencz; egyleti gondnok és ellenőrnek Sröder Artur.

A választmány megválasztása után Reigl Ferencz és Szaniszló István indítványa folytán az egylet Pilsner György egyleti titkárnak, mint hogy ő már 6 évig az egyletnek titkári állását betöltötte, neki az ő tiszteletbeli állásának hálás elismerésére egy ajándékot szavazott meg, mely egy szivar-tartó legyen. E célra 20 frtot szavaztak meg.

Ülés után kedv és jó bor mellett az egylet helyiségében egy kis mulatságot rendeztek és mindegyik tag avval az öntudattal ment haza, hogy egyletünk legjobb virágzásban fejlődik.

Reigl Ferencz.

P.-Szt.-Lőrincz, 1895 decz. 31.

Tekintetes Seper Kajetán urnak, mint a «Kispesti Hirlap» szerkesztőjének.

Az évforduló alkalmával fogadja őszinte üdvözlőmet és jókívánataim mellett fogadja még köszönetemet is azon buzgó szorgalmáért, melyet becses lapja hasábjain tanusított a közügyek iránt. Minekünk főképp, p.-szt.-lőrinczieknak, nagy szükségünk van arra, hogy legyen valaki, aki ügyeinket szívén hordozza, miután az anyaközséghez tartozunk mi is, mint tertvéközség. De sajnos, hogy tapasztalatból azt is észlelhetjük, hogy úgy bánnak velünk mint a mostohatestvérrel; míg az édes gyermek selyembe, bársonyba pólyáztatik, addig mi még ronggyal sem takartatunk. Most ismét egy emlékezeti ünnep folyt le, melyen a kereszténységnek a megváltója született, aki a sötétségből a világosságba vezette őket, de vajjon mikor születik meg nekünk, lőrinczieknak, azon megváltó, aki a sötétségből a világosságba vezet, hogy a sötét estéken necsak a keresztény, de a zsidó is láthasson. Hozd el uram e megváltót!

Maradok tisztelettel továbbra is jóakarója a «Kispesti Hirlap» szerkesztőjének.

Tábori Sándor.

P.-Szt.-Lőrincz.

KÜLÖNFÉLÉK.

A kispesti ág. hitv. ev. lakosainak öröme.

Lélekemelő ünnep vala karácsony második ünnep a helybeli ág. hitv. ev. lakosokra nézve. Magában véve Szt. Karácsony ünnepe örömet hoz majdnem mindenkinek, hisz ekkor megajándékozni szoktak egymást a családtagok s a rokonok. De ám a keresztényvilágnak is kimondhatatlan örömnappal, mivel akkor elhagyta Jézus Krisztus királyi székét, isteni dicsőségét és szolgálai alakot öltött, miszerint megmutassa követőinek, ő benne hívőeknek, mert így példát adván, hogy miként kell a mennyi atyának engedelmeskedni.

Miért volt épen az ág. hitv. evangélikusokra ezen karácsony oly nagy örömnappal?

Ezen kérdésre megfelelően avval: ekkor tartottak meg a helybeli ág. hitv. evangélikusok első s így ünnepélyes istentiszteletüket. Aki tudja, hogy mit jelent egyházat alapítani, aki átérzeni képes ezen kimondhatatlan nagyfontosságú tény, az csak felfoghatja, megértheti az ág. hitv. evangélikus polgároknak szívök mélyében érzett örömet. Ezen nappal a Kispesten alapított ág. ev. főkegyház tényleg működését megkezdvén, magáról, illetőleg arról is, hogy itt ág. hitv. evangélikusok is nagyobb számmal laknak, életjelt adott, a kik mindenkor szent kötelességüknek ismerendik hazájukat, községüket magyar szívvel szeretni, annak javát, terjeszkedését előmozdítani.

25 éve annak már, hogy Kispeszt létezik, hogy az alapítók alapját megvetették. Egészszéges észjárásról tesz tanuságot közönségünknek elrendezése, bár csak oly sikerdus volna további ebbeli működésünk is, miszerint minden ember, ha községünkhöz közeledik, már messziről ismerje meg köz-égünk nagy dimenzióját, szépséget és helyes elrendezését, mert a midőn valaki községünkbe érkezik, már akkor az ózondús, minden beteg embert egészségessé tevő levegőt érezheti. Ezen köz-égben az Urnak szőlőjét megmunkálni igyekezni fogják most már az evangélikusok is. Ők is akarják a rosszat irtani, a jót ültetni, a rossz erkölcsöket javítani s a vallásosságot terjeszteni. Vannak-e a társadalomban olyanok, a kiknek erre szükségük van? Oh igen. A fiatalság az, ki hajlandó a jóra, de a rosszra is. A jót szívesen fogja követni, ha

BOLDOG ÚJ ÉVEZT!

Élki háború.

IVITTEK, kitétek
Három napja épen,
Siratja az anyja
Talpig feketében.
Lásas fejét búsan
Tenyerébe hajtja,
Tíz esztendő tesz ki
A három nap rajta
Ijesztő az arcza

Kívül az ablakon
Őszi eső koppan,
Főliad az asszony
S agya tüzel jobban,
Ki jöhet ilyenkor
Faj Istenem! hátha...
S mintha a sötétben
Fehérséget látna,
Olvat, mint a lánya!

«Te vagy az leányom...
Megjöttél... mit látok?
Hozzáadlak, ne kérj...
Áldásom reátok!

Hivom szeretődet
Vegyem az ölebe,
Esküvődön itt lesz
Egész falu népe
Futok is elebe!...

Zug az egész falu,
Kisszalad eléje:
«Szegény gyászos asszony,
Bomlott az elméje»...
«Menyasszony a lányom!»
Egyre csak azt hajtja
S lánya lakodalmát
A piacon tartja,
Ott mulatnak rajta.

Dayka Antal.

Tarka élet.

Az ivás történetéből.

A szerelem mellett semmit sem magasztaltak annyira, mint az ivást. A költők megénekelték, és a régiek Bacchus tiszteletére gyakorta rendeztek ünnepeket.

Mióta Nőé apánk az első kortyot itta saját termésű borából, azóta a keleti népeket kivéve, alig akad nép, amelynek áldozó szertartásából a bor hiányozna. A kedvderítő nedű minden ünnepélyes szertartáson szerepel. Keresztelőnél, névnapon, esküvőn, de még a halotti toron is felhangzik az ének:

Ej! haj! igyunk rája,
Ugy is elnyel a sir szája...

A görögök és rómaiak az ivás tekintetében is hallatlan dolgokat műveltek lakomáikon. Boraikat Chios, Lesbos és Rhodosból nyerték és olyan mértéktelenül üritgették a kancsókat, hogy a józan spártaiak erkölceit is megméltelyezték. Itt azonban annyit szükségesnek vélt tenni a tanács óvintézkedésül, hogy egy sárga földig leitatott rabszolgát hajszoltak végig az utcákon, hogy a lakosságot a részegség utálatosságával elriaszassák az ivástól.

A rómaiak tivornyáikon magister bibendit választottak. Az ünnepelt nevének minden betűjére külön serleget üritettek, azután ittak a kilencz muzsáért, a három gráciáért és végül jöttek a vad pohárköszöntők, — éppen mint nálunk. A serlegetek körömpróbaig ki kellett inni és az maradt győztes, aki a többbit az asztal alá itta.

Az első serleg bárányná változtatta őket, a második oroszláná, a harmadik disznóvá. Nálunk még több fokozat is van.

Általában azt tartják, hogy az első pohár oltja a szomjat, a második egészségére válik, a harmadik igaz gyönyörűséget okoz, a negyedik jókedvet, az ötödik szerelmessé tesz, a hatodik álmodást, a hetedik elálmosít, a nyolczadiknál ingerkedünk, a kilenczedik felharagit, a tizedik felbőszít, a tizenegyediknél a törvénnyel gyűlik meg a bajunk és a tizenötödik állattá aljasít. Hogy ez a sorozat teljes legyen, ahhoz természetesen jóféle bort kell csillogtatni a pohárban, nem afféle hárommbereset, mert akkor még hamarabb jutunk a végére.

A régi időben asszonyoknak és gyermekeknek szigorúan meg volt tiltva a szeszes italok élvezése. Az asszonyok csak anyaságuk után jutottak egy-egy ital borhoz, míg Romulus az ifjakat egyáltalán eltiltotta az ivástól.

Egy fejedelem — a nevét nem jegyezte fel az utókor, — naponként csupán egy pohár bort engedélyezett alattvalóinak.

Egyszer egy részeg embert vezettek eléje, aki azt erősítette, hogy nem szegte meg a parancsot. Hogyha egy pohárral iszom, — mondotta — más emberré változom, és ez a

«másik» is megköveteli azután a maga poharát.

A legjózanabbak a kínaiak, utánuk az arabok következnek, a kik a próféta parancsára kiirtották szőlőiket és csupán pálmabort isznak.

A törökök a champagnert szűröcslik, mert ez nem bor és így nem tiltja a korán.

A perzsák minden időben szerettek inni és közöttük született Hafiz, aki a legszebb bordalokat írta. Már XI. Ptolomeus királyuk 30 láb hosszú aranyból készült ivóserleget hordozott magával utjain és a józanokra adót vetett. Ez a pénzügyi művelet határozottan szerencsétlennek bizonyult, mert kevés józan találtatott országában, a kit meg lehetett volna adóztatni.

A XVI. században tivornyáztak leginkább az emberek. A lovagok, de még a szépséges várurnők és kisasszonyok is nagyon üritgették a kancsókat. A Liechtenstein-család krónikáiban olvasható, hogy a várkisasszonyra naponként négy itcze bor jutott.

A kolostorokban akkor is ma is, értettek a torok megnedvesítéséhez.

Érdekesek az edények is, a melyekből különböző népek az italokat élvezték. Azonkor óta, a mikor még ellenségeik koponyáiból ittak áldomást, nagyon átmódosultak az ivóedények. A régi germánok szarvakból ittak, azután jöttek a vázák, kancsókat és serlegek, de éppen nem olyan gyengéd formában, a miként az ma használatos. Egy veder bornak és «csizma» sörnek a kiürítése nemcsak az ivó torkát, hanem izmait is próbára teszi.

Akadnak rajongó lelkek, akik a gyönyöző pezsgőt rózsaszínű női czipellőlékből is itták, a magyar legény meg felhajtja a bort azon mód az üvegből és az üres üveget oda-csapja a falhoz.

Miként igyunk, mit és mikor, az izlés és természet dolga. Az ivásról is áll, hogy «ahány ház, annyi szokás», de jól mondja Brillat-Savarin, az ingyenczés nagymestere, hogy: «aki megterheli a gyomrát, vagy leiszsza magát, nem ért az evéshez, iváshoz». *Castrom.*

A „CSURGÓ” CSÁRDA.

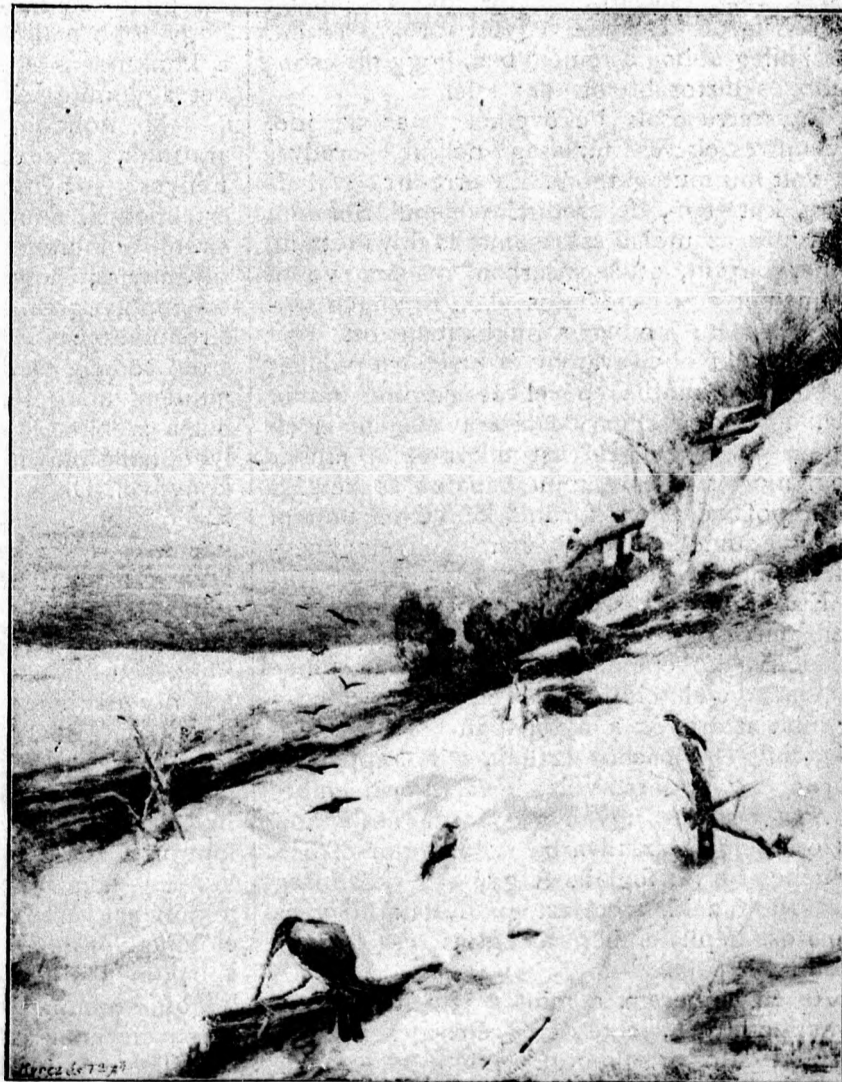
Összedől a «Csurgó» csárda,
Egy faldarab van belőle
Az is azért maradt csak meg,
Hogy beszéljenek felőle.

Milyen is volt a rész-itcze,
Rész fokossal hogyan bántak,
Hogy rugták ki az oldalát
A rozoga vén csárdának?

Hogy tud sirni a hegedű
Egész hajnalhasadásig,
Hogy hullott le a vakolat,
Ha karjantott egyik másik?

Összedől a «Csurgó» csárda
Romjait a hó belepte
S vendégeit a csárdának
A vármegye elfeledte.

Dayka Antal.

DAL . . .

Fájdalom a boldogság,
Mert szeretni fájdalom;
Érsi est a lelkeim is . . .
Zokogja minden dalom,

Szeretni híven oh leány
Csak én tudlak, senki más . . .
Hallgass a szív dalára,
Ennél nincs szebb vallomás.

Szívből fakad a dal,
Szeretem él a dalban . . .
Te élsz az én lelkemben,
Könyben, fájó sóhajban.

Szerettek s ez fáj nekem,
Mert te nem szeretsz, tudom . . .
Azért fáj a boldogság,
Azért sir minden dalom.

Bartos Ferencs.

A siró ember.

— Humoreszk. —

Utánnomása tilos.

Én az embereknek ahhoz a fajtájához tartozom, a kiket impressáriónak neveznek. Hanem én a művészetnek ezen ágát csak kicsiben üzem, tehát ebből nem is tudtam meggazdagodni. A helyett, hogy világhírű énekesek és énekesnőkkel, mint Patti és a többi, barangoltam volna be a világot, kisebb kaliberű előkkel is, például: néhány csodagyermek, másodrangu törpék, kibizált óriási dákák, háromlabu tyukok, kétlabu macskák és más apró ritkaságokkal meg kellett elégednem, valami különös nagy eredményeket sohasem tudtam elérni és közönségesen az én csodaprodukcióimat legtöbbszörre kis városokban a vásárokon és hozzá mélyen leszállított helyárrakkal tartottam meg, a mi nem igen sokat hajtott a konyhára.

Ehhez járult még az a körülmény is, hogy soha sem volt szerencsém. A törpe, kivel kezdetben meglehetősen üzleteket csináltam, egyszer csak elkezdett nőni, úgy, hogy tul kellett rajta adnom. Az óriás dákám beleszeretett egy sovány diurnistába, a kivel egy szép napon meg is szökött. Az állataimnak nem igen volt vonzereje a közönségre. A bolhaszínházam állotta ki a sarat leghosszabb ideig, de itt is beütött a krach, a bolha-primadonnának annyira megtetszett egy kövér zsidónak a kaftánja, hogy egyszer csak magaról megfedkezve annak mellére ugrott és vele együtt örökre eltűnt, valószínűleg abban a reményben, hogy ott csendesebb és biztosabb otthont talál.

Egyszerre csak bekövetkezett az az idő, hogy művészek és társaság nélkül maradvam, nem volt mit mutogatnom. En erre-arra szalagáltam, kutattam, de eredménytelenül. Sorsom, midőn már az utolsó százasomat is fölváltottam, Lembergbe vitt, ott a vásárbán magára vont a figyelmemet egy csodálatos alak. Egy igen szomorú ábrázatu emberre bukkantam ott, egy emberre, a ki oly savanyu és szomorú pofákat tudott vágni, mintha épével és eczettel itatták volna, ugyannyira, hogy látására magam is elkezdtem pityeregni. De hát mikor ez az ember engem meglátott és a mint bánatos és kétségbeesett pofával felém fordult, kénytelen voltam a zsebkendőmet elővenni, mert könyeim megeregetek, mint a patak.

Ez a savanyu-szomorú ábrázatu ember engem annyira megbozorkányozott, hogy akarva nem akarva követnem kellett őt. Ez az ember ment, mendegélt előttem és én lassan mindennütt mint az árnyék a nyomában voltam, mindaddig, míg egy házhoz értünk, a hol éppen az udvaron egy koporsó volt kitéve. Az én emberem nem tartozott ugyan a gyászoló családhoz, de azért bement az udvarba és a koporsó mellett szépen helyet foglalt. A gyászoló közönség helyet adott neki, mert azt gondolták, hogy az a bánatos képű ember a halott családijához tartozik.

Az én emberem, a mint a pap elkezdte a gyászszertartást, elkezdett rémségesen sirni és oly irtózatosan zokogott, a minőt még ember füle nem hallott. És minő sikerrel egyszerre csak az egész család elkezdett sirni, vele sirt

az egész közönség, végre rágyújtott a kántor és maga a pap is, még pedig olyannyira, hogy alig tudta a czeremóniát befejezni. Jó magam is elkezdtem zokogni, mintha csak szülőanyám feküdt volna a koporsóban. Az volt a szerencse, hogy ez a szomoruképű ember egy kissé félrement, s így a gyászszertartást be tudták fejezni.

A mint a gyászszertartás után az én emberem ballagott szép lassan az utcán, egy gondolat támadt az agyamban, s az utca kanyarulán nyakoncsiptem és bemutattam neki magamat. A szánalomra méltó alak elég nyájas volt hozzám és legott tudtomra adta, hogy őt Jakabnak hívják. Jakabl mely isteni hangzása név, gondolám. Az én Jakab barátom rögtön előadta, hogy ő már körülbelül két nap óta nem evett és 30 krajczárt kért tőlem kölcsön. Természetesen lehetetlen volt Jakab kérését nem teljesítenem, mert a mint rám nézett, úgy elágyu a szívem, mint az író vaj.

Most azután betértünk a legközelebb eső csapszékebe, a hol én őt azonnal egy ajánlatlalt kínáltam meg. Azt mondtam neki, hogy én szeretném foglalkoztatni. Igérttem neki évenként 400 forint fizetést és teljes ellátást, a miért ő neki más dolga nem lesz, minthogy a legszomorubb pofát vágja és a temetésekénél sir.

Jakab minden habozás és alkudozás nélkül elfogadta ajánlatomat s úgy melegeben 5 forint előleget kért, mit a legnagyobb készséggel megadtam és szépen összeparoláztunk Jakabbal és elveztettem őt a lakásomra.

Itt meg kell jegyeznem, hogy abban az időben a lengyel zsidóknál az volt a szokás, hogy a temetési szertartásokra siró embereket és asszonyokat alkalmaztak, a kik aztán ezért a funkcióért megfelelő játékdíjakat kaptak s ebből szépen megéltek.

A mint Jakabbal megkötöttem a szerződést, a szélrózsa minden irányában körleveleket küldöttem szét, melyekben tudtára adtam a nagyérdemű közönségnek, hogy én egy olyan siró embert, minőt még a világ eddig nem látott és hallott, szerződöttem, egy olyan szomorú képű embert, a kivel az eddig létezett siró emberek közül egy sem konkurálhat.

Egyszersmind offeráltam kész szolgálatát, s kértem a nagyérdemű gyászoló-közönség tömeges megrendelését.

Ekkor már csakugyan hittem, hogy a Fortuna istenasszonya felém fordítja fényes ábrázatát, miután a körleveleim szétküldése után meghalt egy tekintélyes és istenfélő zsidó, a kinek temetésére a hitsorsosai mindenünnen összerereglettek. Ennek a szent embernek a temetésére meghívást kaptam, hogy Jakabbal jelenjek meg s neki ott próbasírást kellett teljesíteni, a mely alkalommal az én jövőm meg lett volna alapítva. Azt nem is kell mondanom, hogy mi ott pontosan meg is jelentünk, daczára annak, hogy többrendbeli fenyegető leveleket kaptunk a konkurrens siró kollegáktól, melyekben minket agyonütéssel fenyegettek.

Mi, mondom, megjelentünk, a siker, s melyet arattunk, minden várakozásunkat felülmutta. Fényes győzelmet arattunk a szó legteljesebb értelmében, miután mi a leghiresebb halott-sírázó embereket legyőztük és csuffá tettük, olyannyira, hogy a helyszínről szégyenletesen elsompolyogtak. A mint mi Jakabbal, a nagy siróművészszel a helyszínre érkeztünk, a gyászoló tömeg csodálatos lassu moraja hallatszott minden oldalról s mindenki önkénytelenül előhuzta zsebkendőjét. A legelső zokogására, melyet hallatott, mindenkinek megtelt a szeme könnyel. De a mint a szomorú Jakab a legkomolyabban nekifogott a sírásnak, az egész közönség elkezdett kegyetlenül zokogni, némelyek a hajukat tépték és oly iszonyatosan s görcsösen sirtak, a minőt még a világ nem látott. Még maguk az irigyeink, a siró bajtársaink sem tudták magukat türtőztetni és elkezdtek oly iszonyatosan bömbölni, hogy azt gondolta az ember, hogy a szívük rögtön meghasad. Jakab végre kénytelen volt eltávozni, hogy a szertartást be lehessen fejezni, mert maga a rabbinus is sirógörcsöket kapott és a kántor a zokogástól egészen berekedt.

Es Jakab ismét csak akkor jelent meg, midőn a gyászmenet a temetőhöz ért. Ekkor előlépett és elkezdett oly keservesen sirni, hogy a bakon ülő kocsis úgy sirt, úgy üvöltött és bögött, mintha csak nadrág-szíjat hasítottak volna elevenen a bőréből.

Temetés után százával jöttek hozzánk gratulálni és Jakab rövid időn oly híres ember lett, hogy néhány hét múlva nem győztük te-

metni a zsidókat. Némelyek, a gazdagabb zsidók közül végredeleileg meghagyták, hogy temetésükön Jakab legyen a sírázó, mert ellenkező esetben az örökösöket kizárja az örökségből.

Ilyen körülmények között legott fölemeltem a díjakat annyira, hogy hónapok mulva csak a gazdag zsidók tudták megfizetni a siró Jakab stóláját. Üzletünk pompásan ment és én Jakabnak megjavítottam a fizetését s most már feleségét 24 élő gyermekével — kiktől eddig különválva élt — magához vette.

Körülbelül fél esztendő telt el, mely idő alatt a leggyönyörűbb kilátásaim és jövedelmeim voltak. A jövő a legszebb reményekkel kecsegtetett, s úgy gondolkodtam, hogy négy vagy öt év alatt szép tőkepenzt kaparitok össze s akkor nyugalomba helyezem magamat. De a kérélehetetlen sors másképp végzett. A balsors, a mely engem folytonosan üldözött, ismét bekopogtatott hozzám s éppen akkor, mikor a legszebb reményeim megvalósulását biztosra vettem

Még elevenen emlékszem rá, hogy egy igen gazdag rabbinus halt meg, a kinek temetésén Jakabbal okvetlenül meg kellett volna jelennem. Szép honoráriumot ígértek: kétszáz forint készpénzt, lakást, teljes ellátást és az utiköltséget. Öt tagból álló kommissió jött értünk, meghívott a temetésre, magával hozta előre a honoráriumot is.

A küldöttséget elveztettem a mindig szomorú Jakabhoz, aki midőn hozzá beléptünk, egy nagy karosszékekben ült, s kezében egy levelet tartva, kedélyesen mosolygott. A legnagyobb meglepetéssel álltunk előtte, midőn kedélyesen vilgogott és midőn jövetelünk célját megmagyaráztuk, szólott ekképen: Nem mehetek a temetésre, lehetetlen, kénytelen vagyok önök előtt kijelenteni, hogy én nem vagyok abban a helyzetben, hogy én sirjak, teljes lehetetlenség. Éppen most kaptam egy levelet, és most nem tudok sirni.

Ekkor félrefintorította az orrát és száját s elkezdett iszonyatosan vigyorogni és röhögni. «Ebben a levélben azt írják nekem, hogy az anyósom meghalt».

Babos Károly.

Szórakoztató.

Elfelejtette megmondani.

András: Hallja szomszéd, hiszen attól a szertől, a mit kigyelmed ajánlt, megdögölt a beteg marhám.
Bálint: Hiszen az enyém is, csak hogy elfelejtettem megmondani.

Szerencsétlenség.

— Igazgató úr, tessék a fizetésemet javítani, mert — megnősültem.
— Nagyon sajnálom, de csak nem fog engem felelőssé tenni olyan szerencsétlenségért, a mely őnt hivatalon kívül érte.

Lassan ír.

Felsőbb leányiskolai hölgyecske lép be a könyvkereskedésbe.

— Kérem Arany János verseinek füzetes kiadásából a kilenczedik füzetet.
— Sajnálom — felel a segéd, de eddig még csak a hetedik füzet jelent meg.

— No, halja, az az ur is lassan írja a verseit.

A dícséret netovábbja.

Egy házassági ügynök így szól egy fiatal emberhez, ki az ő közvetítésével akar házasságot kötni:

— Hogy fogalmat nyujtsak önnek ügynökségem kitűnőségéről, csak azt jegyzem meg, hogy magam is irodám utján nősültem és már két év óta — özvegy vagyok.

A laboratóriumból.

Ő nagysága (26 éves életvidám menyecske), áhitattal nézi a tudós vegyész, ki lombikjaival, göreibeivel boszorkánymunkákat végez s köveket tesz láthatatlan gözzé, levegőt szilárd kővé. A tudománya iránt rendkívüli szeretettel viselkedő vegyész lelkesen mondja.

— Bizony nagyságos asszonyom, a tudomány rendkívül fejlődik, felkutatja a természet összes erőt, s ezeket saját akarata szerint, tetszése szerinti időben használja fel s nem várakozik a természet összes erőt, s ezeket saját akarata szerint, tetszése szerinti időben idézzen elő. Nemsokára oda jutunk, hogy a szótárból is kitöröljük a szerelem szót. Nem lesz szükség a házasságra, mert az emberi fajt a tudósok tartják fenn görebeik és lombikjaik segítségével.

— De már ebben maradjunk csak a réginél, — mondja a megrémült kis menyecske.

Pontos.

Kereskedő (a segédjéhez): Hallja én magát nem tartom tovább, mert nagyon pontos. Minden nap pontosan késik egy negyedórát.

benne a vallásosságnak szent érzete, a jónak, a nemesnek és a szépnek hajlama fölébresztetni s ébren tartatni is fog.

Másoknak zajosan telvén el ifjusága, beláthatják most, öregebb korukban, hogy nem jó czélhoz vezet a rosszul eltöltött ifjuság, szívesen áttérve a jóra, a jól megismert utat követni fogják és ekkor biztosan elérik nemcsak a boldogságot, hanem vagyoniilag is gyarapodva, hasznos polgártársakká válnak.

A Mindenható, akit ott az első ünnepélyes istentiszteleten dicsőítettünk, akinek ott buzgón, teljes szívünkkel hálát rebegettünk, miszerint kegyelméből esdeklésünket meghallgatván, megérni engedte ezen, az ág. hitv. evangélikusokra nagyfontosságú és szent napot, legyen továbbra is művelünk.

A fűtőcsai tanterem ezen ünnepélyes istentisztelet alkalmával teljesen megtelt és sokan örömkönyveket hullattak, amidőn ezen szent helyen elhangzottak a szent szavak, melyek első sorban bizonyították, hogy létezőnk, másodsorban, melyeket az evangélikusok itt még nem hallottak.

Kérjük mindnyájan az egek urát, fohászunk szálljon trónjához, miszerint kegyelme erősítsen meg hitünkben, összetartozáságunkat, egyetértésünket fejlessze s tartsa, áldása pedig legyen nemcsak az alapított egyházunk, de az egész községünk felett is. *Maszy Sámuel.*

Statistika.

Kispesten az elmúlt évben római kath. vallású született 315, elhalt 183, házasságra lépett 60 pár. Kérjük a többi hitfelekezetek előljáróit, szíveskedjenek az adatokat közlés végett hozzánk beküldeni.

Wagner Gyula utódja.

Az elhunyt vasuti igazgató, Wagner Gyula utódjául ideiglenesen az igazgatóság Vogl Sándor forgalmi főnököt nevezte ki, illetve megbizta a további vezetéssel. Vogl Sándor nem ismeretlen közönségünk előtt; rendkívül előző-keny ember és mindenki által nagyrabecsültetett eddig is. Ő vezette Wagner mellett egy év óta a forgalmat és nem rajta mult, hogy a közönségnek sokszor igen jogos kívánságai nem teljesítettek. Hiszszük azonban, hogy most, az ő vezetése mellett, egészen más rendszer áll be vasutunkon. Bizalmas állásánál fogva előterjesztései az igazgatóságnál kedvező elintézési nyernekek és közönségünk csakhamar tapasztalni fogja, hogy többször történt jogos felszólalásaink valósulni fognak, az ő megbízatásának csak örvendhetünk.

A regále-ügy közönségünkben.

Ujév napján a regále-ügy végleg elintéztett közönségünkben, amennyiben nem adatott ki magánvállalkozóknak bérbe, hanem a község tartotta meg, kiegyezett a vendéglősökkel, kik biztosítottak aláírásaikkal a községnek 8000 frt jövedelmet. A kincstár által követelt 22,469 frt 99 kr. és 8000 frt haszon biztosítására 71-en (vendéglősök, kereskedők, mészárosok) aláírtak 33,110 frt 50 krt; 16-an vonakodtak kiegyezni, azonban ezek is valószínűleg aláírnak, nem fogják magukat kitenni a folytonos zaklatásnak és ellenőrzésnek. A képviselőtestület megbizta a bírót és esküdteket, hogy azoknál, akik nem egyeztek ki, azonnal eszközölje a fűvételt a készletekről, ha azonban kiegyezni akarnak, minden napi késedelemért 5 frttal drágábban egyezzenek velök. A kiegyezett összeg havi részletekben előre fizetendő.

Kérelem a vasutigazgatóságához.

Tekintettel arra, hogy a vasuti kupék igen sokszor oly zsúfoltak utasokkal, hogy számtalanon állni kénytelenek, legyen szíves az igazgatóság a kocsik közepén végig kapaszkodó szíjakat alkalmazni, hogy az indulásnál előforduló egymásra dőlések elkerültesse. Csekély kívánság, de célszerű és szükséges.

Nekrológ.

Kispestenek egy régebbi polgára, *Láhm János*, nyug. m. kir. fogy. adóhivatali ellenőr s több éven át a *soroksár-haraszti-taksonyi takarékpénztár* helybeli fi. kjának köteleességét hűséggel teljesítő pénztárnoka nincs többé. Eltávozott ő hosszabb szenvedés után, életének 62-ik és boldog házasságának 37 évében oda, ahonnan nincs többé visszatérés, ahova mindnyájan egykoron eljünk.

F. évi december hó 25-én temették el őt. Igaz, nagyon kellemetlen idő volt, no de

éppen az ilyen alkalmakkor látszik, hogy ki igaz tisztelője az elhunytak, mert az igaz tisztelést a rossz idő sem tartóztatja vissza a végtisztesség megadásától. Így volt ez itt is. Nagyon sokan gyűltek egybe, hogy elkísérjék az öreg urat az őt most már megillető csendes, nyugodt helyre.

Itt Kispesten eddig nem volt szokásban az ág. hitv. ev. híveket ének mellett is eltemetni, pedig e nélkül a temetés nem teljes. Az első, ki így eltemettetett, Czúr János s a második Láhm János volt, mindkettő Kispestenek régi polgára. Jövőre nézve sokkal jobbnak tartanók, ha, amidőn ilyen csunya, esős idő van, a temetésnek egyházi része fedett helyen történék meg s akkor nem lenne senki kitéve annak, hogy a végtisztesség megadása alkalmával meghüljön s megbetegedjék. Fájdalommal telt meg szívünk, amidőn nagytiszt. Horváth S. pesti magyar ág. hitv. ev. lelkész bucsuztató beszédjét tartva s felemlítve az elhunytak hűségét, láttuk a koporsónál zokogó, igaz könyveinek árját ontó hú nejét, gyermekeit s unokáit. Bizony a jelenlevők közül többnek szintén peregetek könnyei. Ilyen a halál, ez nem válogat, hanem csapásait osztva az ittmaradóknak, az elköltözöthöz tartozóknak, ezt szeretőknek, tisztelőknak fájdalmat okoz. Meghalt, elköltözött ő akkor, amidőn a Megváltó születésének emlékét ünnepeltük, megváltotta őt is az Isten fia, hozzája ment ő. Nyugodjék békében!

Kérelem.

Mintegy 300 frtra rug azon összeg, mely kint van egyeseknél, kik szívesek voltak lapunkat a mult év folyamán megtartani. Kérjük tisztelettel, szíveskedjenek a hátralékos összeget beküldeni, hogy a lap kiadásával járó tetemes kiadást fedezhessük. Mi meghozunk minden áldozatot, hogy lapunkat fenttarthassuk, segítség tehát elő a hátralékos díjak beküldésével a lap fentartását.

Szilveszter Kispesten.

Az év utolsó napját meglehetősen vígan töltötték Kispesten. Egyes családoknál, vendéglőkben reggelig tartó murik voltak, eltemették az ő-évet, bevárták az újat. Winkler Imre állami iskolai igazgató vendégszerető házában is nagy társaság gyűlt össze s a legvigább hangulatban töltötték az estét. — A dalárda a Berán- (Ullmann) vendéglőben tartott jól sikerült családi összejövetelt, a Stefán-vendéglőben pedig igen programos estély volt, mely alkalommal a ködfátyolképek tetszetek különösen. Közönség igen szép számban volt jelen.

Értesítés.

Az ág. hitv. evang. hitsorsosoknak tudomására hozza a helybeli presbyterium, hogy 1896. évi január 5-én, azaz vasárnap délelőtt 10 órakor a fűtőcsai tanteremben istentisztelet lesz. Ugyanazon napon délután 3 órakor a helybeli presbyterium Kováts I. presbyternél (Árpád-utca) ülést tart, melyre a presbyterek tisztelettel meghívotnak.

Nyilvános telefon-állomások a vidéken.

A kir. posta- és táviridőigazgatóság a következő sorok közlésére kért föl bennünket:

A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy a magyar korona területén fennálló helyközi (interurban) távbeszélő berendezéseket a budapesti környéki távbeszélő hálózatok előfizetői saját helyiségeikből, a nem előfizetők pedig a környéki nyilvános állomásairól 1896. évi január 1-től kezdve az interurban hálózatokra nézve már megállapított díjért használhassák. E naptól kezdve tehát a környéki távbeszélő hálózatba tartozó állomások, nevezetesen: Békásmegyér, Bia, Budaörs, Budafoék, Budakesz, Budapest—Lipótcserző, Erzsébetfalva, Hidegkut (Pest), Kispest, Monor, Nagykovácsi, Pest—Szent-Endre, Pócsmegyér—Leányfalu, Rákospalota, Soroksár, Tétény, Török-Bálint előfizetői a saját állomásukról, mások pedig az ugyanott berendezett nyilvános távbeszélő állomásokról beszélgetéseket folytathatnak a belföldi interurban távbeszélő hálózatba kapcsolt összes városok, nevezetesen: Arad, Győr, Kecskemét, Komárom, Pozsony, Sopron, Szabadka, Szeged, Székesfehérvár, Szombathely és Temesvár nyilvános távbeszélő állomásaival és előfizetőivel s viszont e városok főnnebb felsőreolt környéki távbeszélő nyilvános állomásaival és előfizetőivel távbeszélőn értekezhetnek. A beszélgetési díj minden egyes 3 perczig tartó közönséges beszélgetés után 1 frtban, elsőbbségi joggal bíró sürgős beszélgetés után pedig 3 forintban állapított meg. Ugy a díjak fizetésére, mint a beszélgetés időtartamára, sorrendjére, valamint az egész kezelésre vonatkozólag a budapest—lécsi állami távbeszélő használatára kiadott szabályzatban foglalt határozmányok érvényesek.

A szent-lőrinczi félesizma.

Kellemes karácsonyi ajándékban részesült az öreg Pásztor bádogos Szent-Lőrinczen. Felesége lepte meg egy pár új csizmával és nagy

örömmel vitte haza Budapestről a hóna alatt. De a sors könyvében másként vala megírva, mint ahogy a jó feleség akarta. Utközben az egyik csizma elveszett. Képzeltetni, minő jajveszékésekben tört ki az öreg házaspár, el volt rontva a karácsonyi ünnep. De vajjon milyen karácsonyi öröme lehetett annak, aki a csizma párját megtalálta? Az öreg Pásztornak még csak voltak jó tanácsadói; azt tanácsolták ugyanis neki, csináljon párját bádogból; ebbe azonban nem ment bele, hanem csizmadiával akart párját készíttetni, de a 8 frtot sokallotta, inkább bevitte a fővárosba és eladta kerek 3 hatosért. Pedig kár volt érte, megtarthatta volna örök emlékül. Persze, hogy most nem hagynak neki békét a szt.-lőrincziek!

Olvasóinkhoz!

Lapunk jelen száma a sok ünnep miatti munkaszünet és az ilyen időben összehalmozódni szokott temérdek munka miatt késett, a miért t. olvasóink szíves elnézését kérjük.

Nyílt kérelem.

Ladányi László főszolgabíró urhoz.

Főszolgabíró ur, ki községünk ügyei iránt mindenkor a legjobb indulattal viseltetik, bizonyára tudomással bír arról, hogy Ács László községi bíró ur a helyben föllállított közkutakra gyűjtést eszközölt, azok szivattyujának elkészítését — mellőzve az ide való adózó iparos ajánlatát — fővárosi cégre bizta és e tárgyban e lapok hasábján nyilvánosan fölszólított. Mint többektől értesültünk, a bíró ur kijelentette, hogy egyik ügyben sem tesz eleget kérelmünknek.

Szíveskedjék főszolgabíró ur, mint felettes hatóság, a községi bíró urat mindkét ügyben a jogos kérelem azonnali teljesítésére utasítani és az eredményről bennünket értesíteni.

Kispesten, 1896. január 1.

Teljes tisztelettel

Scper Kajetan,

a «Kispesti Hirlap» szerkesztője.

NYILTTÉR.*

A kispesti evang. ref. hitfelekezet híveinek.

A «Kispesti Hirlap» 17. számában megjelent nyílt levélhez még a következőket vagyok bátor nyilvánosságra hozni:

Köztudomásu, hogy ezelőtt egy évvel a templom építéséhez 80,000 drb téglá lett megvásárolva és kifizetve, de ma mar úgy hírlik, hogy abból néhány ezer, állítólag, hiányoznék. Hogy ezen kárt ki térítse meg, az is kérdés dolga.

Tudomásomra jött továbbá az is, hogy egy helybeli tekintélyes vállalkozó, *Strasniczky Alajos*, aki az előre megállapított árlejtési nap megváltoztatásának tévedéséből kifolyólag az árlejtésen nem vehetett részt, mivel a változást, daczara, hogy helybeli lakos, vele nem közölték, s így az említett vállalkozó kimaradása által is kár történt, amennyiben előttem úgy nyilatkozott, hogy az övé a legolcsóbb ajánlatnál is egy par száz forinttal olcsóbb lett volna.

Tehát eszerint feltehető, hogy nem 1253 frt a különböz. t. hanem 3—400 forinttal több, azaz 1500. 1653 frt lehet a károsodás.

A fenti kből pedig kitűnik, hogy a munkálat nem árlejtés, hanem arverezés útján lett kiadva, mivel a legolcsóbb vállalkozó kizáródott, a kettő közül pedig a drágább fogadtott el, ami szép házámban talán első eset lesz.

Hogy kit mi terhel, azt a bekövetkező hitfelekezeti közgyűlés lesz hivatva megállapítani, mely az egyház vagyona fölött rendelkezik.

Én látva a sérelmet és kárt, megtettem a kellő lépéseket és megsemmisítési kérvényt adtam be a budapesti egyházhoz, de onnan azon

* E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

